

[Undervisningsministeren.]

gjort Tinget opmærksomt paa, at nogle af Samlingerne har Arbejdslokaler oppe i Nr. 19 — for det er navnlig det, det drejer sig om, det kan vel egentlig ikke siges at være en Filial af Museet, men det har Arbejdslokaler deroppe — naar de bebrejdede mig, at jeg ikke i Fjor havde gjort Tinget opmærksomt paa dette, og sagde, at det mildest talt var en Undladelsessynd, jeg havde begaaet, vil jeg dertil sige, at denne Bygning, Stormgade Nr. 19, er overdraget til Museets Afbenyttelse i 1923. Det er altsaa noget, der har staaet paa længe før min Tid.

At jeg har forelagt det samme Forslag — ja, det mente jeg var den rimeligste Maade at tage Sagen paa. Da det Udvalg, der var nedsat, afsluttede med at erklære, at det ikke havde kunnet naa at fuldføre sit Arbejde, syntes jeg, det var i sin Orden, at det fik en Lejlighed til at fuldføre dette Arbejde.

Jeg tror ikke, man kan sige med Rette, at Ministeriet har villet sabotere Udvalgets Arbejde. Der var et enkelt Spørgsmaal, der blev givet et Svar paa, som et Medlem af Udvalget var meget utilfreds med. Om Udvalget i det hele taget var det, ved jeg ikke, det foreligger der ikke noget om. Og saa er der nogle Spørgsmaal, som der ikke er kommet Svar paa, men Grunden dertil var den simple, at disse Spørgsmaal kom til Ministeriet, ganske kort før Samlingen sluttede — jeg har ikke Datoen nu, men det skal nok vise sig at være saadan, at de kom, ganske kort før Samlingen sluttede, og det var Spørgsmaal, man ikke kunde besvare paa staaende Fot. Jeg tror nok, jeg tør sige, at der ikke fra Ministeriets Side har været nogen Uvillighed til at besvare de Spørgsmaal, der blev stillet. Det er jo ogsaa en Selvfølgelighed, at det maatte der ikke være.

Som jeg før har sagt, er dette Forslag ikke et Ultimatum fra min Side. Jeg kunde altsaa meget vel tænke mig, at der under Forhandlingerne i Udvalget kunde vise sig en anden Maade at ordne Sagen paa. Men jeg vil dog heller ikke sige, at jeg kunde gaa ind paa hvad som helst. De Fordringer, jeg mener, man maa stille her, er: for det første, at det bliver en Løsning, der museumsmæssigt set er forsvarlig. Det vil altsaa sige to Ting, dels at det i det mindste er en Ordning, som giver for disse Samlinger saadanne Lokaler, at de kan betegnes som tilfredsstillende, set fra et Museumsstandpunkt, og dels, at det bliver en Ordning, som Brandvæsenet kan

godkende. De to Ting regner jeg for det, jeg kalder en museumsmæssigt forsvarlig Ordning af Spørgsmaalet.

Dernæst vil jeg forlange, at det skal være en økonomisk overkommelig Ordning. Jeg vil heller ikke der sige, at det skal være lige akkurat det Beløb, som nu her er beregnet for mit Forslag, de 4 600 000 Kr., men jeg vil sige: en Løsning, som stiller Krav til Statskassen om meget større, millionstørre Beløb, en saadan Løsning kan jeg ikke gaa med til.

For det tredie vil jeg stille den Fordring, at Planen skal være byplanmæssigt set tiltalende. Det er noget, der altid kan diskuteres en Del om, Smag og Behag er jo saa forskellige. Jeg finder, at den Plan, jeg har forelagt, er overmaade tiltalende; jeg tror, det vilde være en Pryd for Byen, om vi fik den Ordning, jeg har foreslaaet.

Jeg vil ogsaa sige, som allerede den ærede Ordfører, Hr. Vanggaard, har sagt, om de stærke Skildringer af den Brandfare, der er i Øjeblikket, at det er muligt, de ikke er overdrevne, men jeg har ikke faaet nogen Beretning derom fra Museet eller fra Brandchefen, og man maa dog altid bygge noget mere paa, hvad de fagkyndige siger, end paa, hvad et mere tilfældigt Besøg kan give os; der er Lægmand paa dette Omraade, Indtryk af. Det er altsaa muligt, at der virkelig er en væsentlig Brandfare, men denne Brandfare vil jo ikke komme til at bestaa, efter at den Ordning, jeg har foreslaaet, er gennemført, idet denne vil bevirke, at der kommer forsvarlige Forhold derovre.

I øvrigt skal jeg sige, at det er jo en let Sag at give mig Skylden for, at der ikke endnu er kommet noget ud af denne Sag, og maaske ogsaa vel let. Jeg kan jo ganske vist ikke helt afvise den Mulighed, at jeg har Skylden, man kan jo altid tænke sig, at min Person er en Hindring for en Løsning af Spørgsmaalet. Jeg ved det ikke, men saadant noget kan jo lidt betyde noget, det er ikke altid saglige Grunde, som er de ene afgørende. Pascal siger, at naar det gælder om at bibringe andre en Anskuelse, kommer det an paa to Ting: dels at overbevise dem og dels at behage dem, og af de to Kunster er den sidste den fineste og den nyttigste. Det er vist rigtigt nok.

Det er altsaa muligt, at jeg har personlige Egenskaber, der vækker et saadant Ubehag, at jeg ikke kan fremme min Plan, fordi jeg ikke kan bibringe andre den Overbevisning, jeg ønsker at bibringe dem. Det er ogsaa muligt, jeg mangler